

»Ženske, ki so praznoverne, so rekle, da imajo močvirci votle kosti kakor ptiči in zračni mehur kakor ribe. Kupci pa lepe zemlje niso mogli pozabiti. Dolga stoletja so tuhtali, preden so jo vdeli. Najeli so črnega čarovnika, ki jim je prekopal hrib, da je voda izpod mahu odtekla in se je zemlja toliko utrdila, da so tudi nemočvirci mogli hoditi po nji.

V kratkih letih je bilo vse lepote konec. Tudi močvirci so postali okorni kakor hribovci.«

»Atej! Kje je pa bila tista planjava?«

»Daleč.«

»Ali tamle zadaj?« Janžek je pokazal z drobnim prstkom na Kamniške planine.

»Ooo, še dokaj dlje.«

»Ahmmm.«

Barje je zabobnelo. Tovorni vlak je pridrdral mimo. Kakor bi vozil samo železo in svinec.

Nad Vrhom svetih treh kraljev je zagorela večerna zarja. Jamnik je vstal, prijel Janžka za roko in ga vedel proti domu.

Na mahu je zahreščal kosec, zapela je prepelica, zacvrkutli so jerebi. Noč je pričela zagrinjati Barje.

STANKO VUK

PRED POMLADJO

Jutranji mesec na nebu
marca. O, da bi apostol
dvignil roko
in razpostavil pomladne zvezde.

Mraz je srebrn
in ozek
in brsti
so dobri za piščali.

Junci orjejo zemljo
in v snegu je pomlad.
Kmet gre težko po njivi,
ko mornar, ko stopi prvič
na kopno in čuti
svetlobo in prostor in rast.